

Швейцарська архітектурна компанія Lemaitre SA збрала команду, що відповідає за ремонт будівлі, а також створення сучасного спа-центру й майданчика для різноманітних культурних заходів.

Оновлений дизайн Le Sommet — це ще й прорив у застосуванні місцевих будівельних матеріалів: каменю, дерева й сланцю. Його вишукане внутрішнє оформлення стане не лише відбитком мальовничої природи, а й новою сторінкою у славетній історії будівлі.

Філіп Волкем, виконавчий директор Valais Tourism, додає: «Le Sommet буде родзинкою одного з найкращих зимових курортів у світі».

По інформацію для ЗМІ просимо звертатися до Lemaitre PR у Лозанні.

Щоб забронювати номер або дізнатися більше про готель, переходьте на сайт www.lesommetcransmontana.ch.

1

*Січень 2020 року
День перший*

Маршрут фунікулера зі Сьєрре до Кран-Монтани — майже ідеальна вертикаль між долиною та узгір'ям.

Це близько чотирьох кілометрів засніжених виноградників і містечок — Вентон, Шермін'йон, Мольн, Рандонь, Блюш. Дванадцять хвилин — і ось ви вже піднялися на дев'яност метрів. Зазвичай фунікулер напівпорожній, бо туристи віддають перевагу автобусам чи автівкам. Але сьогодні всюди затори, тож і тут повно людей.

Елін Ворнер стоїть з лівого боку в цьому переповненому ковчезі, вбираючи в себе все: лапятий сніг, що нашаровується на вікнах, «кашу» на підлозі, закиданій рюкзаками, штовханину цибатих підлітків біля дверей.

Вона мимохіть випрямляє спину. Вже й забула, які вони, дітлахи цього віку: самозакохані, зосереджені лише на собі.

Її щоки раптом торкається мокрий рукав. Він пахне вогкістю, цигарками, чимось смаженим, мускусом і цитриною дешевого лосьйону після гоління. Потім Елін чує хрипкий кашель. Сміх.

Гамірлива ватага чоловіків проштовхується крізь двері, на ходу закидаючи за спину рюкзаки North Face. Сім'ю, що стояла поруч, просто зносить углиб вагончика — прямо на Елін. Чиясь рука третється об неї, гарячий пивний дух обдає шию.

Її охоплює паніка. Серце шалено калатає.

Це колись закінчиться?

Після справи Гейлера минув уже рік, але Елін досі не може забути. Вночі вона прокидається на мокрому від поту простирадлі, а перед очима — до болю яскрава картинка: рука, що стискає її горло, вогкі стіни обступають, душать, звужуються навколо.

А потім — солоні води; вона піниться, хлюпає, заливає рот і ніс...

Ти мусиш це контролювати, каже Елін подумки і змушує себе читати написи на стінах вагона.

Інакше воно візьме гору.

Її погляд ковзає по літерах, недбало видряпаних на металевій поверхні:

Мішель 2010

ЦЬОМ ХХХ

ЕЛЕН + РІК 2016

Випадково побачивши своє відображення у вікні, Елін здригається. Така худа... аж боляче дивитись.

Вона чувається гелловінським гарбузом — ніби її видобали зсередини, залишилась тільки оболонка, наповнена порожнечою. Гострі леза вилиць, великі виразні очі — сіро-блакитні, трохи скошені. Скуйовджене світле волосся і шрам на верхній губі доповнюють образ.

Після смерті матері Елін з головою поринула у тренування. Забіги на 10 км. Пілатес. Силові. Велопробіги по узбережжю між Торкі та Ексетером — з вітром і дощем в обличчя.

Так, це занадто, але вона не знає, як зупинитися, — навіть якщо це справді потрібно. Це все, що в неї є; єдиний спосіб очистити мозок.

Елін відвертається. Її потилиця рясно вкрита потом. Вона пильно дивиться на Вілла, намагається зосередитися на його обличчі. Звична стерня на підборідді, неслухняне темне волосся. «Віллі, мені жарко...»

Його стривожене обличчя напружується. На ньому потроху проступає сітка майбутніх зморшок — тонкі промінчики навколо очей, лінії на лобі.

«Ти норм?»

Елін хитає головою, в очах стоять сльози. «Ні, мені не добре».

Вілл стишує голос. «Через це чи...»

Вона знає, що він має на увазі. Айзек. Насправді тут два в одному: і він, і паніка... вони надто тісно пов'язані.

«Не знаю». Їй наче клубок у горлі застряг. «Я весь час думаю... ну, ти розумієш. Це несподіване запрошення. Може, не варто було їхати. Я мала краще обміркувати це все. Чи хоча б нормально поговорити з ним, перш ніж погоджуватись.»

«Ще не пізно повернутись. Скажи, що в мене виникли проблеми з роботою». Вілл усміхається і вказівним пальцем поправляє окуляри. «Напевно, це буде найкоротша відпустка в історії, але що з того?»

Елін змушує себе всміхнутися у відповідь. Як же це все не схоже на них колишніх. І як швидко він прийняв зміни за нову норму.

Коли вони тільки-но познайомилися, усе було геть інакше. Зараз Елін розуміє, що той період — золота доба її життя. Їй трохи за тридцять, і вона на вершині; далі — тільки вниз.

Тоді вона тільки-но купила своє перше житло — квартиру біля пляжу, на верхньому поверсі вікторіанської вілли. Крихітну, зате вишукану, з високою стелею і видом на клаптик моря.

На роботі все теж було добре — її підвищили до сержантки кримінального розшуку, дали велику й важливу справу. Мати проходила перший курс хіміотерапії, динаміка була цілком позитивна. Тоді їй здавалося, що вона нарешті дала раду страшному суму за Семом, але зараз...

Її життя зіщулилось, зібгалось, перетворилося на щось таке, чого кілька років тому вона й уявити собі не могла.

Двері зачиняються. Товсті скляні панелі зсуваються одна до одної.

Фуникулер смикається і рушає вгору, набирає швидкість, залишаючи станцію далеко позаду.

Елін заплющує очі, але від цього ще гірше: кожен звук, кожен поштовх вагончика посилюються у стократ.

Тож вона розплющує очі, розглядає краєвиди, що пролітають за вікнами: розмиті смуги засніжених виноградників, шале, крамнички.

У голові паморочиться. «Я хочу вийти».

«Що?» Вілл обертається, і в його голосі вона чує роздрання, яке він безуспішно намагається приховати.

«Мені потрібно вийти».

Фунікулер входить у тунель. Вони занурюються в темряву, і якась жінка голосно скрикує.

Елін робить вдих — повільний, обережний, але відчуває, що нападу не минути, він невідворотний, як фатум. Навіть кров здається липкою субстанцією, що ледве-ледве повзе по жилах, але водночас відчувається по всьому тілу.

Треба дихати. Повільніше, вона ж уміє. *Вдихати чотири секунди, затримати дихання на сім, видихнути.*

Цього замало. Горло стискає спазм, дихання стає частим і поверхневим. Легені б'ються в агонії, намагаючись втягнути бодай трохи кисню.

«Де твій інгалятор?» Вілл починає метушитися.

Вона порпається у кишені, дістає балончик, натискає. *Уже краще.* Тисне ще раз, відчуває, як потік газу вдаряє в горло.

Кілька хвилин — і дихання вирівнюється.

Але щойно в голові трохи розвиднюється, вони вже тут, просто перед очима.

Її брати. Айзек. Сем.

Ті самі образи, знову і знову.

Вона бачить ніжні дитячі обличчя, щоки, поцятковані ластовинням. В обох широко поставлені блакитні очі — в Айзека вони холодні й яскраві, у Сема ж нуртують енергією, приваблюють людей своїм блиском.

Елін кліпає, але не може не згадувати, які вони були востаннє, ці очі — порожні, неживі, згаслі.

Вона відвертається до вікна, але тіні минулого досі тут: Айзек усміхається до неї, цей усміх такий звичний. Він піднімає долоні. Пальці заюшені кров'ю.

Елін простягає до нього руку, але не може дістати. І ніколи не зможе.

Готельний мікроавтобус уже чекає на невеличкій автостоянці у верхній точці маршруту фунікулера. Він блискучий, тьмяно-сірий, затемнені вікна поплямовані снігом.

У лівому нижньому куті дверцят майже непомітні срібні літери: *le sommet*. Витончений напис у нижньому регістрі, рубаний шрифт.

Елін дозволяє собі відчути перший спалах захоплення. Досі, спілкуючись із друзями, вона говорила про цей готель виключно зневажливо:

З претензією.

Форма переважає над змістом.

Насправді ж вона обережно відклеїла Айзекову записку і з насолодою гортала рекламну брошуру, гладила матову картонну обкладинку, смакувала мінімалізм кожної сторінки.

Усередині вирувала дивна суміш піднесення й заздрощів. Так наче вона прогавила щось невловиме, щось жадає, навіть не знаючи про це.

Натомість Вілл відреагував дуже емоційно — він був у цілковитому захваті від дизайну й архітектури. Швидко проглянувши брошуру, поліз в інтернет, щоб дізнатися більше.

На вечерю було карі з ягнятини й нескінченні розмови про готель та його внутрішнє оформлення. Вілл так і сипав цитатами: «вплив Жозефа Дірана», «різновид мінімалізму, що дає змогу відобразити минуле будівлі», «нова сторінка в історії».

Її завжди дивувала ця Віллова здатність запам'ятовувати хитромудрі деталі й факти. Поруч з ним вона почувається спокійно й безпечно — здається, він знає відповідь на будь-яке запитання.

«Міс Ворнер... містер Райлі?»

Елін озирається. До них прямує високий кремезний чоловік. На ньому сіра куртка з уже знайомим сріблястим написом.

le sommet

«Так, це ми». Вілл усміхається. Вони з водієм одночасно тягнуться до валізи Елін і стикаються руками. Після короткого, але ніякого вовтузіння Вілл поступається і бере свої речі.

«Як доїхали, все добре? Звідки ви?» — запитує водій. Він закидає валізи в задню частину мікроавтобуса.

Елін благально дивиться на Вілла. Навіть такі прості балачки коштують їй неабияких зусиль.

«З Південного Девона. Рейс був вчасно... зі мною таке вперше. Я вже казав Елін — схоже, що easyJet нарешті почали використовувати швейцарські годинники». Вілл винувато усміхається, піднявши брови. «Чорт, це було банально, так?»

Водій сміється. Вілл завжди так із незнайомцями: дрібка щирого ентузіазму, крапля самоіронії — і ось вони вже нейтралізовані, а потім і зачаровані. Завдяки Віллу такі моменти стають... простішими. Зрештою, думає Елін, ідучи за ним, хіба не ця його риса колись привабила її?

Невимушеність.

Для нього немає нічого неможливого. І це не просто гучні слова, так працює його мозок — розбиває будь-яку проблему на менші відрізки, зрозумілі й тому керовані. Склав список, зробив невеличку розвідку, подзвонив раз чи двічі — і все, справу закрито. Не те що в неї: навіть найбуденніша річ роздувається до масштабів усесвітньої катастрофи і змушує страждати.

Узяти хоча б цю поїздку: Елін хвилювалася через переліт — в аеропорту і літаку завжди повно людей, вони будуть занадто близько, а раптом турбулентність, ще й рейс можуть затримати...

Зібратися було не легше. Її нервував не лише сам факт, що треба придбати речі. Вона поняття зеленого не мала, що саме слід узяти — на яку погоду орієнтуватися, які бренди кращі.

Як наслідок, їде в усьому новому й відчувається відповідно. Зараз, наприклад, намагається поправити колючий ярличок на штанах, який забула зрізати.

А Вілл просто накидав у валізу якихось речей. На це пішло менше п'ятнадцяти хвилин, але при цьому він має цілком доречний вигляд: стоптані трекінгові черевики, пуховик Patagonia, штани North Face.

Однак завдяки цим відмінностям вони якимсь дивовижним чином доповнюють одне одного. Вілл приймає її такою, як вона є, з усіма примхами і дивацтвами, й Елін вдячна йому за це. Вона добре розуміє: не кожен би так зміг.

Водій відсуває двері, й Елін залазить у мікроавтобус, сторожко озираючись.

Одна з сімей, що були на фунікулері, вже всередині. Дві дівчинки-підлітки з блискучим волоссям дивляться щось на планшеті. Мати тримає в руках журнал. Батько скролить у телефоні.

Елін та Вілл сідають на парне місце посередині. «Тобі вже краще?» — тихо запитує він.

Звісно, краще: тут чисті шкіряні сидіння, ніхто не кричить і не лякає, а головне — не туляться спітнілі чоловіки.

Мікроавтобус повзе вперед, потім повертає праворуч і, підстрибуючи на нерівній дорозі, залишає автостоянку.

Вони помалу доїжджають до кінця шосе, і на роздоріжжі водій ще раз повертає праворуч. «Двірники» миготять перед лобовим склом, змахуючи сніг.

Усе йде добре — до наступного повороту. Одним різким рухом мікроавтобус розвертає у протилежному напрямку.

Коли він нарешті вирівнюється, Елін кам'яніє від страху.

Попереду немає нічого — ані снігу, ані дерев, ані навіть трави. Усе, що зупиняє її від карколомного польоту з урвища, — це легка металева огорожа.

Вона відчуває, що Вілл також напружений, і знає, що буде далі: він спробує замаскувати свій страх сміхом, тихим посвистом крізь зуби. «Трясця, не хотів би я вести тут машину вночі».